

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/80/2017
Identifikačné číslo spisu:	8111010629
Dátum vydania rozhodnutia:	23.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8111010629.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23. apríla 2018 v Bratislave v trestnej veci obvinených P. S. a spol., pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvinených P. S., G. C. a J. D. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. septembra 2016, sp. zn. 1To/48/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvinených P. S., G. C. a J. D. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 10. júna 2014, sp. zn. 4T/48/2011, boli obvinení P. S., G. C. a J. D. uznaní vinnými v bode 1/ rozsudku z prečinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a v bode 2/ rozsudku z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 10. júla 2010 v čase okolo 22.00 hod. v Lipanoch na námestí Sv. Martina pred barom X. J. obvinení P. S. a G. C. v prítomnosti obvineného J. D. a L. Z. fyzicky prinútili poškodeného B. I. vojsť do motorového vozidla zn. Škoda Fabia, kde mu obvinený C. uviedol, že v aute bude dovtedy, kým nenájdu Y. P. s čím im mal pomôcť, kde po dobu približne jednej hodiny mu bránili takto užívať osobnú slobodu a vozili ho po meste Lipany a po jeho okolí, a opakovane ho žiadali, aby uviedol, kde sa nachádza Y. P. a aby im pomohol s jeho hľadaním, a pustili ho až keď zbadali na ulici Y. P.,

2/ dňa 10. júla 2010 v čase medzi 23.00 hod. do najneskôr 02.30 hod. nasledujúceho dňa v Lipanoch, okres Sabinov, na Námestí Sv. Martina, po tom čo obvinený P. S. a G. C. zbadali na ulici Y. P., ktorý po ich vystúpení z vozidla sa z obavy pred nimi rozbehol, kde obvinený S. poškodeného dobehol pred budovou požiarnej zbrojnice, kde ho chytil za vlasy a druhou rukou ho chytil za tričko, pričom ho ťahal za budovu U. U., prikázal mu aby neutekal a nekričal o pomoc, následne k nim prišiel obvinený C., kde

poškodenému mimo iné povedal, aby povedal, že mu dlží peniaze, ktoré mu mal dlhovať, následne C. s S. prinútili Y. P. nastúpiť do auta, ktoré medzitým pristavil obvinený D., následne bližšie nezistenou cestou prišli k motorestu P., kde sa po vystúpení obvinených a poškodeného z auta, tohto obvinený S. spýtal, či má peniaze a keď poškodený povedal, že tieto nemá, obvinený S. ho viackrát päťou uderil do oblasti tváre, opakovane ho päťou uderal do oblasti brucha v dôsledku čoho poškodený spadol a vtedy ho obvinený S. viackrát kopol do oblasti hlavy a tváre, kde obvinený C. poškodenému prikázal, že musí do druhého dňa zohnať peniaze vo výške 1.100 Eur, lebo inak dostane bitku, následne sa poškodený postavil a na príkaz obvineného C. poškodený spolu s obvinenými sa presunuli peši k jazierku, kde ho obvinený S. opakovane uderal päťou do oblasti tváre a keď poškodený spadol, niekoľkokrát ho kopol do oblasti hlavy a tváre, pričom poškodený v dôsledku týchto úderov utrpel otvorenú zlomeninu nosových kostí a nosovej priehradky, s posunom úlomkov a s vybočením nosovej priehradky, s prechodným krvácaním z nosových otvorov, tržnozmliaždenú ranu dĺžky 1 cm na koreni nosa, trieštivú zlomeninu prednej a bočnej steny čeľustnej prínosovej dutiny a s výronom vzduchu pod kožu v oblasti nosa a ľavého líca na tvári, zlomeninu horného a bočného okraja očnice vľavo s miernym vtlačením úlomkov, bez poranenia očnej gule, s pomliaždením mäkkých častí a okuliarovitým výronom v okolí očí, prevažne vľavo, trieštivú zlomeninu lícovočeľustného komplexu vľavo, s posunom úlomkov, poškodenie jarmovo tvárového nervu vľavo s poruchou citlivosti kože na ľavej strane tváre, ktoré zranenia si vyžiadali určenie práceneschopnosti v trvaní od 11. júla 2010 do 30. augusta 2010.

Prvostupňový súd uložil obvinenému P. S. podľa § 189 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obvinenému G. C. prvostupňový súd uložil podľa § 189 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák., obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obvinenému J. D. prvostupňový súd uložil podľa § 189 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvineným P. S., G. C. a J. D. uložil povinnosť, aby poškodenému Y. P., nar. XX. K. XXXX, trvale bytom V. XXX/XXX, I., okres U., zaplatili náhradu škody vo výške 4.304,15 eur (štyritisíc tristoštyri eur a pätnásť centov) a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal poškodeného Y. P., nar. XX. K. XXXX, trvale bytom V. XXX/XXX, I., okres U., so zvyškom jeho nároku na občianske súdne konanie.

Krajský súd v Prešove rozhodujúc o odvolaní prokurátora a obvinených P. S., G. C. a J. D. proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa rozsudkom zo 14. septembra 2016, sp. zn. 1To/48/2014, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvinených P. S., G. C. a J. D. vinných z pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 10. júla 2010 v čase okolo 22.00 hod. v Lipanoch na námestí Sv. Martina pred barom X. J. obvinení P. S. a G. C. v prítomnosti obvineného J. D. a L. Z. fyzicky prinútili poškodeného B. I. vojsť do motorového vozidla zn. Škoda Fabia, kde mu obvinený C. uviedol, že v aute bude dovtedy, kým nenájdu Y. P. s čím im mal pomôcť, kde po dobu približne jednej hodiny mu bránili takto užívať osobnú slobodu a vozili ho po meste Lipany a po jeho okolí, a opakovane ho žiadali, aby uviedol, kde sa nachádza Y. P. a aby im pomohol s jeho hľadaním, a pustili ho až keď zbadali na ulici Y. P.,

2/ dňa 10. júla 2010 v čase medzi 23.00 hod. do najneskôr 02.30 hod nasledujúceho dňa v Lipanoch, okres Sabinov, na Námestí Sv. Martina, po tom čo obvinený P. S. a G. C. zbadali na ulici Y. P., ktorý po ich vystúpení z vozidla sa z obavy pred nimi rozbehol, kde obvinený S. poškodeného dobehol pred budovou požiarnej zbrojnice, kde ho chytil za vlasy a druhou rukou ho chytil za tričko, pričom ho ťahal za budovu U. U., prikázal mu aby neutekal a nekričal o pomoc, následne k nim prišiel obvinený C., kde poškodenému mimo iné povedal, aby povedal, že mu dlží peniaze, ktoré mu mal dlhovať, následne C. s S. prinútili Y. P. nastúpiť do auta, ktoré medzitým pristavil obvinený D., následne bližšie nezistenou cestou prišli k motorestu Špárová, kde sa po vystúpení obvinených a poškodeného z auta, tohto obvinený S. spýtal, či má peniaze a keď poškodený povedal, že tieto nemá, obvinený S. ho viackrát päťou uderil do oblasti tváre, opakovane ho päťou udieral do oblasti brucha v dôsledku čoho poškodený spadol a vtedy ho obvinený S. viackrát kopol do oblasti hlavy a tváre, kde obvinený C. poškodenému prikázal, že musí do druhého dňa zohnať peniaze vo výške 1.100 eur, lebo inak dostane bitku, následne sa poškodený postavil a na príkaz obvineného C. poškodený spolu s obvinenými sa presunuli peši k jazierku, kde ho obvinený S. opakovane udieral päťou do oblasti tváre a keď poškodený spadol, niekoľkokrát ho kopol do oblasti hlavy a tváre, pričom poškodený v dôsledku týchto úderov utrpel otvorenú zlomeninu nosových kostí a nosovej priehradky, s posunom úlomkov a s vybočením nosovej priehradky, s prechodným krvácaním z nosových otvorov, tržnozmliaždenú ranu dĺžky 1 cm na koreni nosa, trieštivú zlomeninu prednej a bočnej steny čeľustnej prínosovej dutiny a s výronom vzduchu pod kožu v oblasti nosa a ľavého líca na tvári, zlomeninu horného a bočného okraja očnice vľavo s miernym vtláčením úlomkov, bez poranenia očnej gule, s pomliaždením mäkkých častí a okuliarovitým výronom v okolí očí, prevažne vľavo, trieštivú zlomeninu lícovočeľustného komplexu vľavo, s posunom úlomkov, poškodenie jarmovo tvárového nervu vľavo s poruchou citlivosti kože na ľavej strane tváre, ktoré zranenia si vyžiadali určenie práceneschopnosti v trvaní od 11. júla 2010 do 30. augusta 2010.

Odvolací súd uložil obvinenému P. S. podľa § 189 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obvinenému G. C. odvolací súd uložil podľa § 189 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obvinenému J. D. odvolací súd uložil podľa § 189 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obvineného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvineným P. S., G. C. a J. D. uložil povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému Y. P., nar. XX. K. XXXX, trvale bytom V. XXX/XXX, I., okres U., škodu vo

výške 4.304,15 eur (štyritisíc tristoštyri eur a pätnásť centov) a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal poškodeného Y. P., nar. XX. K. XXXX, trvale bytom V. XXX/XXX, I., okres U., so zvyškom jeho nároku na civilný proces.

Proti citovanému rozsudku Krajského súdu v Prešove podali obvinení P. S., G. C. a J. D. prostredníctvom svojich obhajcov dovolanie.

Obvinený P. S. podal dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Schmidla z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. videl obvinený v tom, že prvostupňový súd nepostupoval pri vykonávaní dôkazov nestranne, čím porušil zásadu rovnosti strán a z tohto dôvodu podľa obvineného konal v rozpore so zákonom. Prvostupňový súd tiež nevyhovел návrhu obhajoby zo dňa 22. septembra 2011 na vykonanie dôkazu dožiadaním na mobilného operátora, čím došlo podľa obvineného k vážnemu zásahu do práva na spravodlivý proces, ktoré je garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. bol podľa obvineného naplnený tým, že žalovaný skutok konajúce súdy nesprávne právne posúdili ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., pretože podľa § 123 ods. 4 Tr. zák. sa poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas rozumie porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného. Znalec MUDr. Ján Sidor na hlavnom pojednávaní dňa 21. februára 2013 uviedol, že zranenia vyvolali u poškodeného bolesti strednej intenzity počas troch týždňov, pričom tieto zranenia nevyvolávali obmedzenie pohybu poškodeného, mohol sa počas celej doby liečenia voľne pohybovať bez pomoci, opory a sprievodcu. V tejto súvislosti poukázal obvinený P. S. aj na R 18/1969, podľa ktorého musí ísť pri ťažkej ujme na zdraví o vážnu poruchu na zdraví, ktorú poškodený pociťuje ako citeľnú ujmu na svojom obvyklom spôsobe života po dobu 6 týždňov, spravidla musí byť na lôžku v nemocničnej starostlivosti. Z tohto dôvodu nie je podľa obvineného možné skutok uvedený v bode 2/ rozsudku kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., ale len ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák.

Na základe uvedeného je podľa obvineného P. S. zrejmé, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove, ktorým ho súd uznal vinným zo spáchania pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov a 4 mesiace, bol porušený zákon v jeho neprospech.

Obvinený G. C. podal prostredníctvom svojho obhajcu „podnet na podanie dovolania“ z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorý odôvodnil tým, že prvostupňový, ako aj odvolací súd nesprávne ustálil skutkový stav a tento následne nesprávne právne kvalifikoval, pričom poukázal na podstatné rozpory vo výpovediach svedka - poškodeného B. I. a Y. P.. Nedostatky a rozpory vo výpovediach týchto svedkov podľa obvineného konajúce súdy bagatelizovali, i keď v skutočnosti boli podstatné pre posúdenie vierohodnosti svedkov. Namietané nesprávne právne posúdenie veci odôvodnil obvinený tým, že konajúce súdy sa v odôvodnení rozsudku nezaoberali zodpovednosťou každého obvineného vo vzťahu k spôsobenému následku. Podľa obvineného G. C. súdy pri ustálení skutkového stavu vychádzali výlučne z výpovede poškodeného Y. P. a bez povšimnutia nechali tú časť jeho výpovede, že fyzickým útočníkom bol obvinený P. S., pričom obvinený G. C. a obvinený J. D. nijakým spôsobom nezľahčili fyzický útok na poškodeného. Zo strany obvineného P. S. išlo o zjavný exces, ktorému nedokázal obvinený G. C. zabrániť, pričom ak by obvinený G. C. mienil v čase skutku fyzicky zaútočiť na poškodeného Y. P., vzhľadom na svoje fyzické predpoklady to mohol urobiť aj sám, nepotreboval by na to obvineného P. S.. Vychádzajúc z týchto okolností je podľa obvineného G. C.

neprimerané prikladať mu zodpovednosť aj za spôsobený ťažší následok.

Na základe uvedeného obvinený G. C. navrhol, aby minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal dovolanie v jeho prospech a navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (obvinený mal zrejme na mysli Tr. por., pozn.) zrušil rozhodnutie Okresného súdu Prešov z 10. júna 2014, sp. zn. 4T/48/2011, a naň nadväzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo 14. septembra 2016, sp. zn. 1To/48/2014, vyslovil porušenie zákona v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., § 20 Tr. zák., § 189 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., po zrušení právoplatného rozsudku uložil vo veci vykonať ďalšie dokazovanie vo vzťahu k zodpovednosti za spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví, nariadiť vykonanie úkonov navrhnutých obhajobou na overenie niektorých sporných tvrdení poškodených a pod.

Podaním zo dňa 12. októbra 2017 obvinený G. C. prostredníctvom svojho obhajcu (toto podanie bolo totožné s písomným podaním obvineného z 8. októbra 2017, označeným ako „Doplnenie k dovolaniu vo veci sp. zn. 4T/48/2011“) doplnil svoje dovolanie v tom smere, že podľa jeho názoru Krajský súd v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 1To/48/2014 vydaním napadnutého rozsudku porušil ustanovenie § 269 Tr. por. a § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pretože obvinenému G. C. neuložil súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu k jeho odsúdeniu vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov sp. zn. 5T/59/2010, kde bol dňa 23. marca 2015 odsúdený, hoci ho odsudzoval za trestný čin spáchaný dňa 10. júla 2010, čiže spáchaný skôr, ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok vo veci 5T/59/2010. Tým, že Krajský súd v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 1To/48/2014 nepočkal na právoplatné skončenie veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 5T/59/2010, neoboznámil tento spisový materiál Okresného súdu Prešov, ako aj Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9To/5/2016, konal predčasne, čím podľa obvineného porušil zákon v jeho neprospech. Na základe uvedeného sú podľa obvineného splnené podmienky na podanie dovolania samotným obvineným ako oprávnenou osobou a z tohto dôvodu navrhol, aby bolo jeho podanie považované za samostatné dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/48/2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/48/2014.

K dovolaniu obvineného P. S. a G. C. sa podaním zo dňa 16. mája 2017 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov. Vo vzťahu k námietkam obvineného P. S., týkajúcim sa naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. prokurátor uviedol, že súd v predmetnej veci postupoval nestranne a práva všetkých zúčastnených strán boli v každom štádiu konania na súde zachované. Obvinení ako aj ich obhajcovia mali možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, klásť svedkom otázky a navrhovať dôkazy. Pokiaľ ide o vyžiadanie si údajov o telekomunikačnej činnosti, tento dôkaz bol vykonaný, ale vzhľadom na archiváciu údajov v telefónnej spoločnosti nebolo možné tieto údaje poskytnúť.

Vo vzťahu k obvinenými namietanému naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. prokurátor uviedol, že na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania bol správne a zákonne ustálený skutkový stav, ako aj právna kvalifikácia skutku. Konanie obvinených bolo dostatočne preukázané výpoveďami poškodených, svedkov, ako aj ďalšími dôkazmi a na základe tohto bolo podľa prokurátora možné ustáliť, že títo svojím konaním naplnili pojmové znaky trestných činov tak, ako sú popísané a právne kvalifikované v napadnutom rozsudku Krajského súdu v Prešove. Skutočnosť, že svedok sčasti zmenil výpoveď alebo že trestné oznámenie nebolo urobené ihneď po skutku, nemôže byť dôvodom na spochybnenie svedeckej výpovede. Rovnako tak samotná skutočnosť, že odsúdení sa vopred slovne nedohodli na svojom konaní nemôže byť dôvodom na ich beztrestnosť, keďže je nepochybné, že títo konali spolu, s jediným cieľom, a fyzický útok na poškodeného Y. P. tak, ako bol vykonaný a so vzniknutými následkami, nemožno považovať za excés.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol dovolania obvinených P. S. a G. C. zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Tr. por.

K doplneniu dovolania zo strany obvineného G. C. sa prokurátor vyjadril podaním z 18. októbra 2017, v ktorom uviedol, že Krajský súd v Prešove pri rozhodovaní o odvolaní obvineného bral do úvahy pri

ukladaní trestu všetky jeho predchádzajúce odsúdenia, čo podrobne zdôvodnil na str. 19 svojho rozsudku a z tohto dôvodu niet pochyb o tom, že pri ukladaní trestu obvinenému boli dodržané všetky zákonné ustanovenia a súd rozhodol zákonným spôsobom.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol dovolanie obvineného G. C. zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Tr. por.

Obvinený J. D. podal dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Kirňaka z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por., ktoré odôvodnil rozpormi vo výpovedi svedka - poškodeného B. I., ako aj svedkov L. H., I. R. a svedka - poškodeného Y. P., pričom tieto rozpory neboli v prvostupňovom konaní odstránené. Rovnako tak poukázal aj na rozdielny prístup hodnotenia jednotlivých výpovedí zo strany súdu, keď pri poškodenom I. ospravedlnil jeho rozpory odstupom času, avšak na postupné podrobné spomínanie si poškodeného Y. P. na jednotlivé podstatné okolnosti skutku konajúci súd v odôvodnení svojho rozsudku nijakým spôsobom nereflektoval. Vo vzťahu k poškodenému B. I. obvinený J. D. poukázal na skutočnosť, že poškodený bol v čase spáchania skutku konzumentom marihuany, čím bola oslabená dôveryhodnosť jeho výpovede do tej miery, že s poukazom na zásadu in dubio pro reo nie je možné bez akýchkoľvek pochybností založiť na výpovedi tohto poškodeného vinu obvinených. Vo vzťahu k osobe poškodeného Y. P. obvinený spochybnil jeho dôveryhodnosť s poukazom na znalecký posudok PhDr. Kataríny Petrovej z 28. marca 2012 (z ktorého vyplýva, že poškodený je osobou emocionálne nezrelou, egocentrickou, pričom emočná expresia môže byť neprijateľná okolnostiam s tendenciou k opozičným reakciám k okoliu), ako aj z dôvodu rozporov s výpoveďami ostatných svedkov.

Obvinený vo svojom dovolaní poukázal aj na zásadnú chybu prípravného konania, spočívajúcu v tom, že orgány činné v trestnom konaní nevykonali ohliadku údajného miesta spáchania trestného činu aj napriek tomu, že ku skutku malo dôjsť dňa 10. júla 2010 približne o 23.30 hod. a tento bol oznámený 13. júla 2010 o 10.55 hod. Rovnako nebol v prípravnom konaní vypočutý svedok U., ktorý sa trvalo zdržiava v mieste, kde malo dôjsť ku skutku, a to aj napriek skutočnosti, že poškodený Y. P. v prípravnom konaní uviedol, že tomuto údajne zvonil na zvonček.

Na základe uvedeného je rozsudok Okresného súdu Prešov pre obvineného prekvapivý a nezrozumiteľný, pričom obvinený si nevie vysvetliť uznanie jeho osoby za vinného podľa § 189 ods. 3 Tr. por., keďže predchádzajúcim rozsudkom tohto súdu (zrušeným Krajským súdom v Prešove) bol odsúdený za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. por., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, pričom okresný súd v tomto prvom rozsudku dospel k záveru, že obvinenému J. D. nebol preukázaný úmysel vo vzťahu k následku predpokladanému v § 189 ods. 3 Tr. por.

V závere svojho dovolania poukázal obvinený J. D. na porušenie zásady kontradiktórnosti trestného konania, uvedenej v § 1 a § 2 ods. 18 Tr. zák. (obvinený mal zrejme na mysli Tr. por., pozn.). Úlohou súdu ako nestranného rozhodovacieho orgánu je posúdenie predložených a vykonaných dôkazov a rozhodnutie sporu medzi prokurátorom a obvineným, pričom pri rozhodovaní musí súd zachovať nestrannosť a nesmie iniciatívne napomáhať jednej alebo druhej strane. Obvinený poukázal v tomto smere na nález Ústavného súdu Českej republiky zo 14. mája 2008, sp. zn. II. ÚS 2014/2007, podľa ktorého je nežiaduca aktivita súdu v dokazovaní na hlavnom pojednávaní, ktoré je primárnou vecou žalobcu - prokurátora k rozhodnutiu o vine a treste v súlade s obhajobou. Všeobecné súdy sa nesmú stavať do pozície pomocníka žaloby usilujúceho sa taktiež o odsúdenie. Princíp spravodlivého procesu a z neho vyplývajúceho rozvrhnutia úloh je potrebné vykladať tak, že pred súdom má byť vykonané dokazovanie v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie, ktoré ale nemusí byť nevyhnutne odsudzujúce. Podľa obvineného sa prvostupňový súd týmito zásadami a princípmi dôsledne neriadil, keď v rozpore s týmito prevzal na seba povinnosti prokurátora tým, že sám iniciatívne vykonával dokazovanie, čo je možné zistiť porovnaním aktivity súdu a prokurátora pri jednotlivých hlavných pojednávaniach.

Na základe uvedeného obvinený J. D. navrhol, aby dovolací súd za aplikácie § 386 ods. 1 Tr. por.

vyslovil porušenie zákona a pri použití § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14. septembra 2016, sp. zn. 1To/48/2014, ako aj rozsudok Okresného súdu Prešov z 10. júna 2014, sp. zn. 4T/48/2011, čo do výrokov o vine a treste vo vzťahu k obvinenému J. D. a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného J. D. sa podaním zo dňa 10. júla 2017 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov, ktorý uviedol, že skutočnosť, koľko otázok a akého obsahu položí v rámci súdneho konania prokurátor a koľko súd a tiež samotná skutočnosť, že súd pokračuje v kladení otázok vypočúvaným osobám nie je dôvodom na tvrdenie, že v konaní došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Skutočnosti, ktoré sú uvedené v dovolaní obvineného J. D., majú podľa prokurátora skôr charakter námietky zaujatosti voči súdu. Pred súdom bolo dokazovanie vykonané v potrebnom rozsahu a konaním súdu nebola porušená zásada kontradiktórnosti či rovnosti strán. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. prokurátor uviedol, že na základe rozsiahle vykonaného dokazovania bol správne zistený a ustálený skutkový stav, ako aj právna kvalifikácia skutku. Konanie obvinených bolo dostatočne preukázané výpoveďami poškodených, svedkov a ďalšími dôkazmi, na základe čoho bolo možné ustáliť, že obvinení svojim konaním naplnili pojmové znaky trestných činov tak, ako sú popísané a právne kvalifikované v rozsudku Krajského súdu v Prešove. Aj napriek skutočnosti, že v opakujúcich sa výpovediach jednotlivých svedkov sa vyskytujú nezrovnalosti, tieto nie sú tak podstatné a významné, aby mali vplyv na vyhodnotenie konania a následku obvinených a aby v konečnom dôsledku zabezpečili beztrestnosť konania.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol dovolanie obvineného J. D. zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Tr. por.

K dovolaniu obvinených sa podaním z 24. júla 2017 vyjadril aj poškodený B. I., ktorý uviedol, že trvá na svojej výpovedi a na tejto už nič meniť nebude, pretože o všetkom vypovedal tak, ako sa to stalo a ako to zažil v daný deň, pričom by bol rád, ak by už mal pokoj.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinení pred podaním dovolania využili svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania, uvádzané obvinenými v podaných dovolaniach.

Najvyšší súd zároveň poznamenáva, že v zmysle § 385 Tr. por. je viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. (rozhodnutie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012). Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd vyhodnotil dovolacie námietky obvineného P. S. týkajúce sa porušenia zásady rovnosti a strán a nevykonanie ním navrhovaného dôkazu podľa obsahu ako námietky obsahovo spadajúce pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. [a nie pod dovolací dôvod

podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ako to vo svojom dovolaní obvinený P. S. uviedol].

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal obvinený P. S. porušenie zásady rovnosti strán v súvislosti s vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní a bezdôvodné zamietnutie obhajobou navrhovaného dôkazu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, podľa ktorého „právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že návrhom obvineného P. S. na doplnenie dokazovania sa prvostupňový súd zaoberal, pričom tento návrh na hlavnom pojednávaní dňa 17. mája 2012 podľa § 272 ods. 3 Tr. por. zamietol, pretože z konania nevyplývala žiadna okolnosť, ktorá by odôvodňovala potrebu takéhoto zistenia pre posúdenie podstatných okolností prípadu a vo vzťahu k dôveryhodnosti výpovedí poškodeného Y. P. bolo vykonaných dostatok dôkazov v rozsahu nevyhnutnom na jej posúdenie (č.l. 1095 spisu). Samotné obvineným namietané nevykonanie ním navrhovaného dôkazu tak s poukazom na vyššie uvedené nemôže úspešne naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., z dôvodu viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Vo vzťahu k námietke obvineného J. D. týkajúcej sa nevykonania ohliadky miesta činu a nevypočutia svedka U. v prípravnom konaní možno konštatovať, že na hlavnom pojednávaní dňa 13. decembra 2012 bol vypočutý svedok T. V., starší referent OKP Prešov, ktorý na otázku obhajcu, z akého dôvodu nevykonan ohliadku miesta činu a jeho fotodokumentáciu, svedok uviedol, že vzhľadom na odstup času medzi spáchaním trestného činu a jeho oznámením, ako aj s poukazom na skutočnosť, že v danom období pršalo, bolo podľa neho vykonanie ohliadky miesta činu neúčelné (č.l. 1341 spisu). V konaní pred súdom bol vypočutý aj svedok L. U., a to na hlavnom pojednávaní dňa 6. októbra 2011, pričom obvineným ako aj ich obhajcom bolo umožnené klásť svedkovi otázky. Z uvedeného je zrejmé, že námietky obvineného J. D. v tomto smere sú nedôvodné.

Možno preto konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. v predmetnej veci

naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II.).

K tomuto dovolaciemu dôvodu považuje najvyšší súd za potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozhodnutia, môže obvinený uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 28. januára 2016, sp. zn. 5 Tdo 99/2015). Dovolací súd nie je možné chápať ako súd tretej inštancie a dovolanie nie je inštitút, ktorý má plniť úlohu ďalšieho odvolania, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré má zabrániť porušovaniu základných práv účastníkov konania a nie nahrádzať úlohy určené prvostupňovému a odvolaciemu súdu, pokiaľ ide o vykonávanie a hodnotenie dôkazov.

Obvinený P. S. v podanom dovolaní namietal skutočnosť, že konajúce súdy skutok uvedený v bode 2/ nesprávne právne posúdili ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 183 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. por., pretože zranenia poškodeného nevyvolali obmedzenie jeho pohybu počas doby liečenia. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu je uvedené, že zranenia poškodeného si vyžiadali určenie práceneschopnosti v trvaní od 11. júla 2010 do 30. augusta 2010, t.j. 51 kalendárnych dní. S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že prieskum obvineným uplatnených dovolacích námietok týkajúcich sa skutkového stavu je pri dovolaní podanom obvineným vylúčený, pretože tieto stoja obsahovo zjavne mimo uvedeného dovolacieho dôvodu, ktorý pripúšťa výhradne námietky právnej povahy a nie skutkového charakteru. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou]. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Tr. por. Nad rámec uvedeného možno dodať, že doba liečenia poškodeného, uvedená v skutkovej vete rozsudku, bola

určená jeho praktickou lekárkou a k tejto sa vo svojom znaleckom posudku na str. 13 (č.l. 406 spisu) vyjadril aj znalec MUDr. Ján Sidor, ktorý uviedol, že takéto trvanie liečby a práceneschopnosti považuje za primerané a odôvodnené charakterom zranení a spôsobom práce v prípadnom zamestnaní; uvedené znalec zopakoval aj pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 13. septembra 2011 (č.l. 832 spisu). Možno preto konštatovať, že dovolacie námietky obvineného P. S. v tomto smere sú nedôvodné.

Rovnako tak neobstoja ani námietky obvinených G. C. a J. D., týkajúce sa vzájomných rozporov vo výpovediach svedkov a poškodených a hodnotenia ich vierohodnosti, pretože ide taktiež o námietky skutkové, ktorými sa, aj s poukazom na vyššie uvedené, dovolací súd nemôže v prípade dovolania podaného obvinenými zaoberať, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou].

Vo vzťahu k námietke obvineného G. C. týkajúcej sa neuloženia súhrnného trestu vo vzťahu k jeho odsúdeniu v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 5T/59/2010, možno konštatovať, že Krajský súd v Prešove postupoval správne, keď obvinenému súhrnný trest odňatia slobody podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. neuložil, pretože na tento neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

K trestnému činu vydierania, ktorý je predmetom konania v prejednávanej trestnej veci, došlo podľa skutkovej vety napadnutého rozsudku dňa 10. júla 2010, pričom obvinený v podanom dovolaní namieta neuloženie súhrnného trestu vo vzťahu k trestnému činu usmrtenia, ktorého sa dopustil dňa 3. septembra 2009 a ktorý bol predmetom konania vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 5T/59/2010. Medzi týmito dvomi trestnými činmi však nie je daný viacčinný súbeh, pretože dňa 3. mája 2010 bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Prešov vo veci vedenej pod sp. zn. 32T/142/2009. K trestnému činu, ktorý je predmetom tohto konania, tak došlo po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku prvostupňovým súdom za iný trestný čin obvineného G. C. a z tohto dôvodu nebolo možné uložiť mu v predmetnej trestnej veci súhrnný trest aj vo vzťahu k trestnému činu z 3. septembra 2009. Podrobne sa nemožnosťou uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k týmto dvom konaniam a vo vzťahu k obvinenému G. C. už venoval najvyšší súd vo svojom rozsudku zo 7. marca 2018, sp. zn. 3 Tdo 75/2017 (týkajúcom sa dovolania obvineného G. C. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 1. marca 2017, sp. zn. 9To/5/2016, ako aj rozsudku Okresného súdu Prešov z 23. marca 2015, sp. zn. 5T/59/2010) a z tohto dôvodu v podrobnostiach na tento rozsudok odkazuje.

Záverom možno uviesť, že na základe zisteného skutkového stavu bolo konanie obvinených správne právne kvalifikované ako pokračujúci obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák. keďže naplnia všetky obligatórne znaky uvedeného trestného činu (tak základnej, ako aj kvalifikovanej skutkovej podstaty), pričom v podrobnostiach možno odkázať na podrobné a vecne správne odôvodnenie odvolacieho súdu, uvedené na str. 16 - 18 napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por., preto dovolanie obvinených P. S., G. C. a J. D. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.